

R O M Â N I A
ÎN ALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Completurile de 5 judecători

Decizia nr. 201/2019

Ședința publică din data de 24 septembrie 2019

Asupra apelului de față;

În baza actelor și lucrărilor dosarului constată următoarele:

A. JUDECATA ÎN FOND

Prin sentința penală nr. 630 din data de 01 noiembrie 2018, pronunțată în dosarul nr. x/2017 Înalta Curte de Casație și Justiție, secția penală a dispus următoarele:

În temeiul art. 396 alin. (5) rap. la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din C. proc. pen. a achitat pe inculpatul A. pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută și pedepsită de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. (1) din C. pen. și art. 309 din C. pen., cu aplicarea art. 5 din C. pen.

În baza art. 25 alin. (5) din C. proc. pen., a lăsat nesoluționată latura civilă a cauzei, vizând pretențiile formulate de partea civilă Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale.

În baza art. 397 alin. (5) rap. la art. 25 alin. (5) din C. proc. pen., a menținut măsura asiguratorie a sechestrului asigurător, instituită prin ordonanța nr. 204/P/2017 din data de 11.09.2017, necesară acoperirii pagubei cauzată Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale prin săvârșirea infracțiunii, asupra următoarelor bunuri imobile:

- cotă parte 1/2 din imobil constând în teren neproductiv, intravilan, în suprafață de 1.934 mp, suprafață măsurată 934,314 mp situat în loc. Onești, jud. Bacău, cu nr. cadastral x, înscris în Cartea Funciară nr. x a OCPI Bacău - CPI Onești, nr. CF x, nr. cadastral vechi x, tarla x, parcela x;

- cotă parte 1/2 din imobil constând în teren, în suprafață de 2.500 mp, suprafață măsurată 2.710,335 mp, cu nr. cadastral nr. topografic x din care fâneață în suprafață de 631 mp - tarla x parcela x; curți construcții - 188 mp, tarla x, parcelă x; curți construcții - 596 mp, tarla x, parcela x; teren arabil - 544 mp, tarla x, parcelă x; vie - 486 mp, tarla x, parcelă x și fâneață în suprafață de 265 mp, tarla x parcela x + construcție de locuințe, cu nr. cadastral x, având suprafață construită la sol de 144 mp, constând în casă construită în anul 2010 din beton armat și cărămidă D+P+E, cu acte + construcție anexă, fără acte, constând în magazie în suprafață de 11,09 mp, cu nr. cadastral x + construcții anexă constând în piscină în suprafață la sol de 49 mp, fără acte, imobilul având nr. cadastral x, fiind situat în localitatea Onești, jud. Bacău, înscris în Cartea Funciară nr. x a OCPI Bacău - BCPI Onești, nr. CF x, nr. cadastral vechi x.

În baza art. 273 alin. (1) și (2) din C. proc. pen. a respins, ca nefondată, cererea formulată de martorul B. privind decontarea cheltuielilor solicitate.

Cheltuielile judiciare ocazionate de judecarea inculpatului A. au rămas în sarcina statului.

Onorariul parțial cuvenit apărătorului desemnat din oficiu pentru inculpatul A., în sumă de 65 RON, a rămas în sarcina statului.

Pentru a dispune astfel, Înalta Curte de Casație și Justiție, secția penală a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul nr. x/2017 din data de 12.09.2017 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție sub numărul x/2017, s-a dispus trimiterea în judecată, sub control judiciar, a inculpatului A., pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută și pedepsită de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. (1) din C. pen. și art. 309 din C. pen., cu aplicarea art. 5 din C. pen.

În actul de sesizare a instanței s-a reținut, că la data de 17.08.2011, inculpatul A., în calitate de ministru al comunicațiilor și societății informaționale, fără a organiza o licitație publică, încalcând dispozițiile art. 122 lit. b) din O.U.G. nr. 34/2006

privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, a încheiat cu C. AG, în calitate de lider al asocierii formată din C. GmbH, D., E. și F. S.R.L., contractul de furnizare produse nr. x/17.08.2011, având ca obiect închirierea pe o durată de 16 luni și 13 zile cu opțiune de cumpărare, a drepturilor neexclusive de utilizare a produselor software G. în școli, deși Acordul-cadru de furnizare nr. x/12.08.2009 nu permitea încheierea unui astfel de contract subsecvent, cauzând în acest mod, atât un prejudiciu în valoare totală de 11.291.793,99 euro repercutat în patrimoniul Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, cât și un folos patrimonial necuvenit, în același cuantum, în favoarea C. AG.

S-a mai arătat că prejudiciul cauzat Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, precum și folosul necuvenit de care a beneficiat C. AG, îl reprezintă diferența dintre suma plătită de Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale (13.904.599 Euro) și suma care a fost facturată de către S.C. H. S.R.L. către C. AG deoarece, prin organizarea unei licitații publice în condiții concurențiale, prețul ar fi fost foarte apropiat de cel facturat de S.C. H. S.R.L. către C. AG (2.612.805,01 euro).

De asemenea, s-a mai expus că motivul pentru care C. AG a achiziționat licențele educaționale prin intermediul S.C. H. S.R.L., a fost acela că licențele educaționale care au făcut obiectul contractului subsecvent de furnizare produse nr. x/17.08.2011 în acordul I. au fost vândute după un model pe două nivele, prin care un distribuitor achiziționează licențele de la G., iar un revânzător autorizat pentru produse Educaționale (AER) achiziționează licențele de la distribuitor pentru vânzarea ulterioară către clientul final. În acordul I., S.C. H. S.R.L. era distribuitor, iar S.C. F. S.R.L. era revânzător autorizat pentru produse Educaționale (AER), prețul total de vânzare de la G. către S.C. H. S.R.L. fiind de aproximativ 2,5 milioane Euro.

Starea de fapt a fost astfel reținută în actul de sesizare a instanței din coroborarea denunțului martorei cu identitate protejată J. cu declarațiile inculpatului, precum și cu declarațiile martorilor J., martor cu identitate protejată, K., L., M., N., O., P., Q., R., K., S., T. și cu înscrisurile aflate la dosarul de urmărire penală.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 13 septembrie 2017, fiind repartizată aleatoriu Judecătorului de cameră preliminară, pentru a se proceda la verificarea competenței și a legalității sesizării instanței, precum și la verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 342 din C. proc. pen., care stabilesc obiectul procedurii în camera preliminară.

În procedura de cameră preliminară, a formulat cereri și excepții inculpatul A.

Prin încheierea din camera de consiliu din data de 07 noiembrie 2017, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți a respins, ca nefondate, cererile și excepțiile invocate de inculpatul A.

A constatat legalitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu rechizitoriul nr. x/2017 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, privind pe inculpatul A., precum și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și a dispus începerea judecății.

Împotriva acestei încheieri a formulat contestație inculpatul A., contestație care a fost respinsă prin încheierea nr. 3 din 11.01.2018 pronunțată în dosarul nr. x/2017.4 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, secția penală.

Ulterior intrării procesului în faza de judecată, în ședința publică din data de 5 aprilie 2018, după citirea actului de sesizare, instanța de fond a făcut aplicarea dispozițiilor art. 374 alin. (2) din C. proc. pen. și a adus la cunoștința inculpatului A. art. 374 alin. (4) și art. 375 alin. (1) din C. proc. pen., acesta învederând că nu se prevalează de dispozițiile legale antementionate și nu optează pentru judecarea cauzei conform procedurii simplificate.

Ca urmare, la același termen inculpatul A. (filele x vol. I) a dat declarație cu privire la faptele ce formează obiectul acuzației penale. Totodată, instanța a încuviințat următoarele probe:

- audierea martorilor din acte: M., L., N., O., P., Q., R., T., S., J., U., V., K. și W.;

- emiterea unei adrese către Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, pentru a fi înaintată corespondența, inclusiv cea electronică, desfășurată în perioada septembrie 2010 - 31 august 2011 privitor la licențele G., între inculpatul A. și secretarul general X., secretarul de stat R., T. (directorul Direcției IT), V. și Y. (Direcția juridică), O. (direcția Financiar- Contabilă), P. (consilier pentru Afaceri externe al ministerului), N. (consilier al inculpatului A.), între aceștia și/sau U. (reprezentant al C. AG) și G.;

- emiterea unei adrese către Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale pentru a comunica modul în care a

calculat prejudiciul comunicat cu adresa nr. x/29.05.2017.

De asemenea, din oficiu, instanța a pus în discuția părților, a încuviințat și a administrat proba cu declarațiile martorilor Z. și B.

Analizând întregul material probatoriu administrat în ambele faze procesuale, Înalta Curte, în complet de 3 judecători a reținut, în esență, următoarele:

Preliminar, instanța de fond a reținut faptul că infracțiunea ce face obiectul actului de sesizare se pretinde a fi comisă în legătură cu modalitatea de încheiere a contractului de furnizare produse nr. x/17.08.2011, având ca obiect achiziția dreptului de utilizare a licențelor educaționale G., părțile contractante fiind Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, prin inculpatul A. și C. AG - lider al asocierii formate din C. Gmbh, D., E. și F. S.R.L., iar valoarea contractului a fost în cuantum de 13.904.599 Euro.

De asemenea că necesitatea încheierii acestui contract a rezultat din faptul că la data de 30.11.2009 dreptul de utilizare a produselor software destinate unităților de învățământ distribuite prin intermediul Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului a încetat.

În sensul celor menționate anterior, instanța de fond a evidențiat actele și procedurile premergătoare încheierii contractului nr. x/2011 reținând că inițial, drepturile de utilizare a produselor software G. în unitățile de învățământ au fost închiriate în baza actului adițional nr. x/02.11.2004 la contractul comercial de închiriere de licențe nr. x/15.04.2004, încheiat în temeiul dispozițiilor H.G. nr. 1778/2004, anterior încheierii acestuia fiind atribuită către Secretariatul General al Guvernului competența de a semna contractul antemenționat.

De asemenea, că prin H.G. nr. 1778/2004, ministrul pentru coordonarea Secretariatului General al Guvernului a fost mandatat să semneze, în numele Guvernului României, extinderea contractului comercial de închiriere de licențe nr. x/15.04.2004, pentru produsele educaționale G.

În continuare, s-a arătat că la art. 3 din H.G. nr. 1778/2004 s-a prevăzut că Secretariatul General al Guvernului, după recepția licențelor educaționale G. va transfera aceste licențe, fără plată, Ministerului Educației și Cercetării, care, pe baza unor contracte de comodat, le va distribui către unitățile și instituțiile de învățământ de stat beneficiare, acestea fiind responsabile de instalarea produselor software într-un număr corespunzător necesarului stabilit la nivelul ministerului, fiind practic extins contractul pentru produse educaționale G., aceste competențe fiind preluate ulterior de Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, în temeiul dispozițiilor H.G. nr. 199/2008

S-a mai reținut că în actul normativ mai sus menționat, H.G. nr. 1778/2004, au fost prevăzute reglementări distincte pentru licențele G. necesare autorităților și instituțiilor publice beneficiare și "licențele educaționale" care urmau să fie transferate către Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului pentru a fi distribuite unităților și instituțiilor de învățământ de stat beneficiare.

De asemenea, că potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (1) din H.G. nr. 199/2008, licențele educaționale G., furnizate suplimentar în baza contractului comercial de închiriere de licențe nr. x/15.04.2004, urmau a fi transferate de către Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, fără plată, Ministerului Educației, Cercetării și Tineretului, care, pe baza unor contracte de comodat, urma să le distribuie către unitățile și instituțiile de învățământ de stat beneficiare.

În actul normativ menționat s-a prevăzut că Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului va centraliza situația echipamentelor de tehnică de calcul, a licențelor existente și a necesarului de licențe, pe care o va comunica Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, până la data de 30 martie a fiecărui an.

În acord cu cele menționate, instanța de fond a reținut că, în perioada 2004 - 2009, prin hotărârile de guvern indicate, s-a stabilit, pentru produsele software livrate de G., existența a două categorii de licențe, respectiv cele destinate instituțiilor publice și cele destinate unităților de învățământ (denumite prin H.G. nr. 199/2008 licențe educaționale).

Fiind emise pentru realizarea unei sarcini anume, respectiv încheierea unui contract - cadru comercial de închiriere de licențe referitor la produsele G., contract încheiat la data de 15 aprilie 2004, între Guvernul României și AA. Austria, hotărârile de Guvern menționate anterior și-au încetat efectele la data împlinirii termenului contractual, respectiv 30.11.2009.

Ulterior, în condițiile în care contractul - cadru comercial înceta prin împlinirea termenului pentru care a fost semnat, Guvernul României a adoptat H.G. nr. 460 din 15 aprilie 2009 pentru atribuirea competenței Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale de a desfășura procedura de licitație deschisă, licitație restrânsă sau negociere cu publicare

prealabilă a unui anunț de participare, după caz, în vederea încheierii unui acord-cadru ce are ca obiect achiziția dreptului de utilizare de produse software prin închiriere cu opțiune de cumpărare.

În Anexa nr. 1 la hotărâre s-a prevăzut că produsele software ce urmau a fi achiziționate erau următoarele: BB., CC., DD., EE., FF., GG. Numărul de licențe de tip BB. a fost stabilit în raport cu numărul de "calculatoare eligibile".

De asemenea, că potrivit dispozițiilor din art. 1 alin. (2), instituțiile publice beneficiare sunt instituțiile publice finanțate integral sau parțial din bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale, după caz, care fac parte din administrația centrală și ai căror conducători sunt ordonatori de credite, precum și instituțiile aflate în subordonarea, în coordonarea sau sub autoritatea acestora.

La art. 2 alin. (2) s-a prevăzut că după încheierea acordului-cadru, Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale va semna în numele Guvernului României un contract prin care va achiziționa dreptul de utilizare a produselor software prevăzute în anexa nr. 2, care face parte integrantă din hotărâre. Înainte de semnarea contractului, instituțiile publice beneficiare prevăzute în anexa nr. 2 aveau să confirme cantitatea de produse software solicitată, comanda urmând a se face pe baza centralizării acestor rezultate.

În anexa nr. 2 la hotărâre au fost prevăzute cantitățile și instituțiile publice beneficiare.

După adoptarea H.G. nr. 460/2009, Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale a organizat o licitație publică în cadrul căreia oferta câștigătoare a fost cea depusă de asocieria C. AG, C. GmbH, D., E., F. S.R.L și G. S.R.L., în valoare de 90.182.344,76 EUR (fără TVA).

În urma desfășurării procedurii de atribuire, Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale a încheiat cu C. AG - lider de asociere, acordul-cadru de furnizare nr. x/31.07.2009.

Ca urmare a recomandărilor formulate de observatorii din cadrul Unității pentru Coordonarea și Verificarea Achizițiilor Publice, referitoare la faptul că acordul - cadru nu conținea prețurile unitare ale produselor solicitate prin documentația de atribuire, precum și faptul că în conținutul acesteia a fost consemnată valoarea maximă estimată în cuantum de 200.000.000 EUR, Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale și C. AG - lider asociere, au semnat Acordul nr. x/07.08.2009 de încetare a acordului - cadru de furnizare nr. x/31.07.2009.

Ulterior, Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale a încheiat cu C. AG, în calitate de lider al asocierii, acordul-cadru de furnizare nr. x/12.08.2009.

Instanța a mai reținut că prin acest acord-cadru s-a stabilit ca atribuirea contractelor subsecvente să fie realizată în baza prețurilor unitare din oferta financiară declarată câștigătoare și în limita necesităților autorității contractante.

În acordul-cadru de furnizare nr. x/12.08.2009 s-au prevăzut următoarele:

- obiectul acordului l-a constituit "furnizarea dreptului de utilizare de produse software prin închiriere cu opțiune de cumpărare, pe baza acestuia urmând a fi încheiate contractele subsecvente" - pct. 2.1.;
- promitentul-furnizor s-a obligat să livreze promitentului-achizitor (Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale), sub forma închirierii cu opțiune de cumpărare, drepturile neexclusive de utilizare a produselor software menționate în anexa nr. 1 la acord, destinate utilizatorilor din cadrul administrației publice centrale din România - pct. 3.2.;
- durata acordului a fost stabilită la maxim 41 luni, respectiv pentru perioada august 2009 (începând cu data semnării de către ambele părți a acordului) până la 31 decembrie 2012, când încetează să mai producă efecte -pct. 6.1. și pct. 6.2.;
- cantitatea previzionată de drepturi de utilizare neexclusive a produselor software care urmau să fie livrate în baza contractelor subsecvente a fost de minim 150.000 produse software - maxim 500.000 produse software, cantitățile urmând a fi stabilite în contractele subsecvente pentru fiecare interval rămas - pct. 7.1.

Urmare acordului-cadru de furnizare nr. x/12.08.2009, Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale a încheiat cu C. AG, lider al asocierii contractante formate din C. AG, C. GmbH, D., E. și F. S.R.L., contractul subsecvent de furnizare produse nr. x/09.09.2009, înregistrat la minister sub nr. x/09.09.2009, având ca obiect livrarea către Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, sub forma închirierii pe o durată de 3 ani, cu opțiune de cumpărare, a drepturilor neexclusive de utilizare a produselor software G. menționate în anexa nr. 1 la contract "pentru instituțiile publice beneficiare, astfel cum acestea au fost definite prin H.G. nr. 460/2009".

În continuare, s-a reținut că drepturile de utilizare a produselor software G. în unitățile de învățământ care au fost

închiriate inițial în baza actului adițional nr. x/02.11.2004 la contractul comercial de închiriere de licențe nr. x/15.04.2004, au încetat la data de 30.11.2009, astfel că în perioada 2010-2011, G. S.R.L a transmis o bogată corespondență Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale și Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului în legătură cu drepturile de utilizare a produselor software destinate unităților de învățământ.

Urmare acestei corespondențe, între Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale și Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului au fost transmise adrese pentru remedierea deficienței vizând licențele pentru produsele software ce se utilizau în sistemul educațional public.

Astfel, prin adresa nr. x/11.01.2011, ministrul comunicațiilor și societății informaționale, A., a solicitat ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului, B., reconfirmarea necesarului de licențe G. "cu utilizare în sistemul de învățământ", respectiv a cantității de 179.259 licențe de tip HH. și 6.828 licențe de tip CC., necesar ce fusese anterior comunicat cu adresa nr. x/18.03.2010.

În continuare, s-a arătat că răspunsul la solicitare era cuprins în adresa nr. x/19.01.2011, prin care ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului, B., a transmis ministrului comunicațiilor și societății informaționale, A., următoarele:

"Urmare a adresei dumneavoastră nr. x/11.01.2011, vă confirmăm că necesarul de licențe G. cu utilizare în sistemul de învățământ preuniversitar este:

- 179.259 de pachete de tip II.;

- 6.828 de sisteme de operare CC."

De asemenea, ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului, B., prin adresa nr. x/05.07.2011, a solicitat ministrului comunicațiilor și societății informaționale, A. luarea măsurilor care se impun din punct de vedere legal pentru asigurarea licențelor necesare în sistemul educațional.

Cu privire la acest aspect, instanța a reținut că acestea sunt condițiile care au determinat încheierea contractului de furnizare produse nr. x/17.08.2011, temeiul juridic în baza căruia a fost încheiat, așa cum rezultă din preambulul său, fiind O.U.G. nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, cu modificările și completările ulterioare, H.G. nr. 460/2009 pentru atribuirea competenței Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale de a desfășura procedura de licitație deschisă, licitație restrânsă sau negociere fără publicare prealabilă a unui anunț de participare, după caz, în vederea încheierii unui acord - cadru ce are ca obiect achiziția dreptului de utilizare de produse software prin închiriere cu opțiune de cumpărare, Acordul - cadru de furnizare nr. x din data de 12.08.2009 și Nota privind licențele pentru produse G. utilizate de către Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului (MECTS) în școli, aprobată în ședința Guvernului României din data de 06.07.2011.

De asemenea, s-a arătat că toate aceste elemente ale stării de fapt au fost reținute din coroborarea înscrisurilor existente la dosarul cauzei.

Cu privire la modalitatea concretă în care a fost încheiat contractul de furnizare produse nr. x/2011, s-a arătat faptul că inculpatul A. a fost implicat în procedura prealabilă realizării acestui acord comercial încă de la momentul numirii sale, fie direct, prin participarea la diverse ședințe de lucru ori prin purtarea unor discuții cu persoane care îi puteau clarifica problematica supusă discuției, fie indirect, prin intermediul consilierului personal N.

Astfel, instanța a apreciat că declarațiile martorilor J., martor cu identitate protejată, N., K., S., Q., date atât în cursul urmăririi penale, cât și în fața instanței, confirmă această aserțiune sub ambele sale aspecte.

În acest sens, s-a reținut că martorul K. a arătat expres că, după numirea inculpatului în calitate de ministru, a purtat o discuție cu acesta pentru a clarifica situația licențelor pentru produsele G. utilizate în școlile și liceele din România, în condițiile în care contractul anterior a expirat în anul 2009.

Cu referire la declarația martorului S., instanța de fond a reținut că acesta a prezentat situația creată de expirarea contractului de închiriere licențe în cursul anului 2009 atât inculpatului, cât și secretarului general al ministerului, X., precum și altor persoane din minister.

Totodată, că martora cu identitate protejată, J., a precizat că au existat mai multe runde de discuții la sediul Ministerului Comunicațiilor, având ca obiect încheierea unui contract adițional pentru licențele aferente produselor software G. folosite în școli, discuții cu caracter preponderent tehnic, la unele dintre aceste discuții participând și inculpatul A.,

precum și secretarul general al ministerului, domnul X. și secretarul de stat T. În continuare s-a reținut că martorii N. și Q. au relatat, pe de altă parte, faptul că inculpatul, în calitatea sa de ministru, și-a manifestat interesul cu privire la derularea procedurilor aferente încheierii contractului în discuție, martorul N. fiind cel care a primit ca atribuție supravegherea modului de întocmire a notei de fundamentare necesară pentru încheierea contractului.

Din acest punct de vedere, s-a apreciat de către instanța de fond că susținerile inculpatului A. vizând lipsa sa de implicare în procedura premergătoare încheierii contractului nr. x/2011, ca urmare a faptului că a delegat integral atribuțiile specifice funcției sale de ministru către secretarul general al ministerului și către secretarii de stat, nu pot fi avute în vedere, în condițiile în care acestea sunt contrazise flagrant de martorii anterior menționați.

De asemenea, s-a arătat că, din declarațiile inculpatului, atât cele date în cursul urmăririi penale, cât și cele date în fața instanței, rezulta faptul că acesta a avut cunoștință de problema licențelor pentru produse software utilizate în mediul preuniversitar încă de la începutul anului 2011, fiind în acest sens informat de către secretarul general al ministerului, X., cu privire la procesul de licențiere necesar. În acest sens, instanța a avut în vedere și faptul că inculpatul, potrivit propriilor susțineri, într-o primă fază, inculpatul A. a încercat să introducă pe ordinea de zi a Guvernului o notă care i-a fost prezentată de către secretarul general al ministerului, notă ce ar fi fost întocmită de Ministerul Educației Naționale, demers nefinalizat din cauza unor vicii de procedură, pe care le-a imputat persoanei menționate, desemnată să rezolve problema.

Ulterior, inculpatul a susținut că nu a mai avut contact cu această problemă până la momentul la care a fost contactat de către premierul din aceea perioadă, W., care i-ar fi solicitat să îi prezinte documentația proiectului de licențiere G., acela fiind momentul la care inculpatul l-a chemat pe secretarul general al ministerului X., iar acesta i-a prezentat documentația necesară, furnizându-i toate informațiile necesare vizând problematica licențelor G.

În continuare, s-a reținut că inculpatul a arătat că discuția avută cu premierul a avut ca punct principal încheierea de urgență a contractelor de licențiere G., cu privire la care inculpatul ar fi propus amânare având în vedere restricțiile bugetare din acea perioadă, premierul W. comunicându-i că nu este posibilă o asemenea amânare în condițiile în care lipsa acelor licențe ar fi condus la imposibilitatea susținerii examenelor de evaluare națională și bacalaureat din acel an. Potrivit inculpatului această discuție a avut loc cu câteva zile înainte de 6 iunie 2011, când a prezentat în Guvern nota ce a constituit unul dintre temeiurile încheierii contractului x/2011.

În condițiile în care declarația inculpatului A. nu se corobora cu declarația martorului W., audiat doar în cursul cercetării judecătorești, sub acest aspect, instanța de fond a considerat că nu poate reține aceste susțineri ale inculpatului, fiind mult mai probabil ca acesta să fie, alături de numitul B., persoana care a gestionat problema licențelor G. pentru învățământul preuniversitar.

În acest sens, s-a reținut că martorul W. a declarat că a luat cunoștință de conținutul notei aprobate în ședința de Guvern din 06 iunie 2011 la momentul sesizării instituției pe care o conduce, cu acea ocazie aflând și de problema licențelor G., programele informatice nemaiputând fi folosite întrucât expirase perioada de licențiere.

Sub acest aspect, nici martorul B., audiat, de asemenea, doar în cursul cercetării judecătorești, nu a oferit informații utile cauzei, declarația sa nefiind însă de natură a confirma elementele susținute de către inculpat.

Cu toate acestea Înalta Curte a apreciat că nu poate reține, a priori, că implicarea inculpatului în procedura premergătoare încheierii contractului reprezintă acțiuni cu caracter penal, în condițiile în care potrivit prevederilor art. 53 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 90/2001: miniștrii "organizează, coordonează și controlează aplicarea legilor, ordonanțelor și hotărârilor Guvernului, a ordinelor și instrucțiunilor emise potrivit legii, cu respectarea limitelor de autoritate și a principiului autonomiei locale a instituțiilor publice și a agenților economici".

S-a mai reținut și că prin H.G. nr. 460/2009 ministerului condus de inculpat îi fusese atribuită competența de a desfășura procedura de licitație deschisă, licitație restrânsă sau negociere cu publicare prealabilă a unui anunț de participare, după caz, în vederea încheierii unui acord-cadru ce are ca obiect achiziția dreptului de utilizare de produse software prin închiriere cu opțiune de cumpărare, iar încadrarea licențelor achiziționate prin intermediul contractului nr. x/2011 în sfera de cuprindere a acestui act normativ fiind analizată în continuare.

Pe de altă parte, instanța de fond a considerat că nu poate reține aspectele menționate în rechizitoriu ca având semnificație penală, cu privire la latura subiectivă a infracțiunii ce face obiectul prezentei cauze, respectiv existența unor întâlniri între inculpatul A., martorul denunțător L., martorul M., precum și martorul Z.

Din acest punct de vedere s-a reținut, în primul rând, faptul că declarațiile martorilor L. și M., referitoare la intermedierea

unei întâlniri între inculpat și martorul Z. sunt contrazise de cel din urmă, care neagă intervenția sa pe lângă A. pentru încheierea contractului subsecvent, precum și existența unor întâlniri cu acesta pentru a discuta subiectul.

În al doilea rând, instanța de fond a remarcat faptul că declarațiile martorilor L. și M. sunt contradictorii cu privire la modalitatea concretă în care s-a realizat primul contact între inculpat și martorul Z., precum și la obiectul discuțiilor pe care cei doi le-au purtat. Mai mult, s-a reținut că declarațiile celor doi martori date în cursul urmăririi penale nu sunt similare cu aspectele prezentate în fața instanței de judecată cu ocazia audierii lor, cu privire la elementele esențiale pentru cauza.

Instanța a reținut că în declarațiile celor doi martori, este menționată în mod constant suma de 1 000 000 euro pe care Z. ar fi oferit-o pentru ajutorul pe care îl primea de la aceștia în rezolvarea problemei sale, dar cu privire la care inculpatul nu a fost informat.

Alături de neconcordanțele relevate anterior, Înalta Curte a considerat că nu poate omite, ca element determinant în aprecierea cu privire la lipsa de sinceritate a martorilor menționați, condițiile în care a fost formulat denunțul de către L., precum și situația în care acesta și martorul M. se aflau atunci când au fost audiați în cursul urmăririi penale, în dosarul nr. x/2014, respectiv cei doi erau în stare de arest preventiv, fiind cercetați în dosar cu privire la condițiile de achiziționare a unor licențe pentru produse G.

Instanța a mai apreciat că deși, pe de o parte, declarațiile martorilor menționați nu sunt pe deplin concordante, iar pe de altă parte nu pot fi coroborate cu alte probe existente la dosarul cauzei, ci sunt contrazise de declarația martorului Z., există un dubiu important cu privire la sinceritatea declarațiilor, dubiu ce a fost interpretat în favoarea inculpatului, în sensul nereținerii elementelor de fapt prezentate de martorilor menționați.

Față de toate elementele analizate, s-a apreciat că implicarea inculpatului în toată procedura prealabilă încheierii contractului menționat anterior nu poate avea o conotație penală, fiind doar exercitarea atribuțiilor ce îi erau conferite prin lege acestuia în funcția publică pe care o ocupa, fără a se putea reține existența unor elemente de natură obiectivă sau subiectivă care să justifice reținerea unui demers contrar legii al acestuia.

În acest context, Înalta Curte, a procedat la a verifica dacă încheierea contractului menționat s-a făcut cu încălcarea prevederilor legale invocate în rechizitoriu, raportat la faptul că prin semnarea acestui contract inculpatul și-a asumat și legalitatea sa, având în vedere calitatea în care a procedat la această acțiune, respectiv aceea de ministru, indiferent de implicarea sa în procedura de atribuire a contractului.

A reținut că, raportat la dispozițiile Deciziei nr. 405/2016 pronunțată de Curtea Constituțională a României, în actul de sesizare s-a menționat că fapta inculpatului, constând în aceea că, în calitate de ministru al comunicațiilor și societății informaționale, în perioada septembrie 2010 - februarie 2012, cu încălcarea dispozițiilor art. 122 lit. b) din O.U.G. nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii (actual art. 104 alin. (1) lit. b), alin. (2) din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice), a încheiat cu C. AG, în calitate de lider al asocierii formată din C. GmbH, D., E. și F. S.R.L., contractul de furnizare produse nr. x/17.08.2011, având ca obiect închirierea pe o durată de 16 luni și 13 zile cu opțiune de cumpărare, a drepturilor neexclusive de utilizare a produselor software G. în școli, deși Acordul-cadru de furnizare nr. x/12.08.2009 nu permitea încheierea unui astfel de contract subsecvent, modalitate în care s-a cauzat, pe de o parte - un prejudiciu în valoare totală de 11.291.793,99 euro repercutat în patrimoniul Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, iar pe de altă parte - un folos patrimonial necuvenit, în același quantum, în favoarea C. AG, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută și pedepsită de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. (1) C. pen. și art. 309 din C. pen., cu aplicarea art. 5 din C. pen.

În acest sens s-a arătat că, deși în secțiunea dedicată a rechizitoriului, procurorul de caz a invocat doar încălcarea prevederilor art. 122 lit. b) din O.U.G. nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, pe parcursul expunerii realizate, acesta a precizat că inculpatul ar fi încălcat și prevederile art. 4 alin. (6) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora "în vederea realizării acțiunilor multianuale ordonatorii de credite încheie angajamente legale, în limita creditelor de angajament aprobate prin buget pentru anul bugetar respectiv".

Pe cale de consecință, instanța a verificat în ce măsură textele legale pretins încălcate de către inculpat erau aplicabile în cauză, acțiunile acestuia reprezentând încălcarea prevederilor normative menționate și, ca atare, întrunind elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. (1) din C. pen. și art. 309 din C. pen., cu aplicarea art. 5 C. pen., așa cum această infracțiune a fost reconfigurată prin Decizia nr. 405/2016

pronunțată de Curtea Constituțională a României.

De asemenea, s-a apreciat că esența acuzațiilor formulate la adresa inculpatului o reprezintă aprecierea privind existența a două categorii de licențe pentru produse software G., respectiv licențe pentru instituții publice și licențe pentru unitățile școlare, așa numite licențe educaționale.

Cu privire la această acuzație, instanța de fond a analizat identitatea tehnică dintre produsele software ce au făcut obiectul contractului cadru nr. x/2009, încheiat în baza H.G. nr. 460/2009, și cele pentru care au fost achiziționate licențele prin contractul nr. x/2011, reținând că această identitate nu este contestată prin actul de sesizare a instanței, iar din probele administrate în cauză acest aspect a rezultat în mod evident, în condițiile în care furnizorul a specificat expres acest lucru, în anexa 3 a contractului de furnizare produs.

În acest sens, s-a menționat că "noțiunile de HH., BB. și II. sunt identice și au în componență următoarele produse: CC., G., G., JJ., FF., KK.), sufixul Educațional atribuit produselor de mai sus referindu-se exclusiv la modul de utilizare al acestor produse respectiv, în sistemul de învățământ și nu face referire la versiuni diferite."

Cu privire la calificarea licențelor pentru produse software G. destinate unităților școlare publice, ca fiind licențe educaționale, în baza unor prevederi legale, Înalta Curte a reținut că, până la data de 30.11.2009 au existat acte normative care să justifice această clasificare, respectiv H.G. nr. 1778/2004 prin care a fost aprobată extinderea contractului comercial de închiriere de licențe, încheiat la data de 15.04.2004 între Guvernul României și AA. Austria, și pentru produsele educaționale G.

Însă, această hotărâre de guvern fiind emisă pentru un scop determinat, respectiv pentru extinderea unui contract comercial, nu putea avea o aplicare temporală care să depășească durata contractului pentru care a fost emisă și, de asemenea, nu putea depăși, prin sfera sa de aplicare, contractul pentru care a fost emisă, acest lucru fiind în concordanță cu prevederile art. 68 din Legea nr. 24/2000, text legal care prevede: "Actele normative pot avea aplicare limitată în timp, în spațiu sau privind obiectul reglementării."

Pe de altă parte, s-a remarcat și faptul că prin H.G. 460/15.04.2009 a fost atribuită competența Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale de a desfășura procedura de licitație deschisă, licitație restrânsă sau negociere cu publicare prealabilă a unui anunț de participare, după caz, în vederea încheierii unui acord-cadru ce avea ca obiect achiziția dreptului de utilizare de produse software prin închiriere cu opțiune de cumpărare.

În acest sens, instanța de fond a reținut că în cuprinsul acestui act normativ nu se mai realizează distincția între licențele pentru produsele software ce urmează a fi achiziționate așa cum sunt menționate în anexa nr. 1 în funcție de beneficiari, respectiv licențe achiziționate pentru instituții publice și licențe achiziționate pentru uzul în instituțiile de învățământ.

Astfel, s-a reținut că potrivit prevederilor art. 1 alin. (2) din acest act normativ: "În sensul prezentei hotărâri, prin instituții publice beneficiare se înțelege instituțiile publice finanțate integral sau parțial din bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale, după caz, care fac parte din administrația centrală și ai căror conducători sunt ordonatori de credite principali, secundari sau terțiari, precum și toate instituțiile publice aflate în subordonarea, în coordonarea sau sub autoritatea acestora."

În acest context s-a reținut că, potrivit prevederilor Legii nr. 84/1995, în forma în vigoare la data emiterii H.G. nr. 460/2009, 15.04.2009, art. 15 alin. (1): "Sistemul național de învățământ este constituit din ansamblul unităților și instituțiilor de învățământ de diferite tipuri, niveluri și forme de organizare a activității de instruire și educare.", iar potrivit alin. (9) al aceluiași articol de lege: "Învățământul preuniversitar este subordonat, prin inspectoratele școlare, Ministerului Educației, Cercetării și Inovării, iar învățământul superior este coordonat de Ministerul Educației, Cercetării și Inovării, cu respectarea autonomiei universitare."

S-a apreciat, față de prevederile Legii nr. 84/1995, că sistemul național de învățământ este subordonat prin inspectoratele școlare Ministerului Educației, Cercetării și Inovării, iar potrivit art. 1 alin. (2) din H.G. nr. 460/2009, teza finală, instituțiile publice beneficiare sunt și acelea aflate în subordonarea instituțiilor publice finanțate integral de la bugetul de stat, cum este cazul Ministerului Educației, Cercetării și Inovării, instituție menționată în anexa 2 a hotărârii.

Cum instituțiile de învățământ preuniversitar, în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (8) și (9) din Legea nr. 84/1995, Legea învățământului, sunt instituții publice cu personalitate juridică, iar potrivit prevederilor art. 15 alin. (9) din același act normativ, acestea sunt subordonate Ministerului Educației, Cercetării și Inovării, având în vedere și faptul că produsele software care au făcut obiectul contractului nr. x/2011 erau identice cu produsele menționate în anexa 2 a H.G. nr. 460/2009, Înalta Curte nu a identificat elementele pentru care aceste instituții nu puteau fi beneficiare ale

contractului cadru încheiat de Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, în conformitate cu actul normativ menționat.

Mai mult, prin aceeași hotărâre se atribuia competența ministerelor de a realiza centralizarea numărului de licențe necesare instituțiilor publice beneficiare aflate în subordinea, coordonarea sau sub autoritatea acestora.

Hotărârea de Guvern menționată, în anexa 2, indică instituțiile publice care urmau să fie beneficiare ale contractului cadru, precum și numărul de licențe atribuit fiecărui minister.

Cu toate acestea, instanța a remarcat și faptul că prin art. 3 și 4 din H.G. nr. 460/2009 se instituie o procedură prin care, ulterior încheierii acordului cadru, prin intermediul contractelor subsecvente, instituțiile publice beneficiare puteau obține produse software suplimentare, în funcție de necesități.

În acest sens, s-a reținut că art. 3 alin. (3) prevede că "În cazul în care pe parcursul anului bugetar se constată de către instituțiile publice beneficiare un necesar suplimentar de produse software cu privire la care să exercite dreptul de utilizare, acestea vor transmite, prin intermediul ministerului în a cărui subordonare, coordonare sau autoritate se află ori în nume propriu, după caz, Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale datele prevăzute la alin. (2), în vederea introducerii sumelor necesare în proiectul de buget de rectificare, cu cel puțin 15 zile înainte ca propunerea să fie depusă la Ministerul Finanțelor Publice."

De asemenea, art. 4 stabilește modul în care se va realiza încheierea contractelor subsecvente menționate, stabilind obligațiile instituțiilor publice, precum și pe cele ale Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale.

În acest sens, "fiecare instituție publică beneficiară, prin intermediul ministerului în a cărui subordonare, coordonare sau autoritate se află ori în nume propriu, după caz, va face o solicitare Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, prin care va preciza numărul și tipul produselor software cu privire la care urmează să exercite dreptul de utilizare.

În funcție de existența sumelor în buget, Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale va declanșa procedura de încheiere a unui contract subsecvent.

În cazul în care nu există sursele de finanțare, se va ține cont de solicitare la proxima rectificare bugetară.

După încheierea contractului subsecvent, Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale va transmite o informare instituției publice beneficiare direct sau prin intermediul ministerului în a cărui subordonare, coordonare ori autoritate se află, după caz, în care va preciza data încheierii, obiectul și durata contractului, însoțită de contractul de comodat ce se va încheia și prin care se va transmite instituției publice beneficiare dreptul neexclusiv de a utiliza produsele software solicitate și kiturile de instalare corespunzătoare. Contractul de comodat se va încheia între Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale și instituția publică beneficiară direct sau prin intermediul ministerului în a cărui subordonare, coordonare ori autoritate se află instituția publică beneficiară, acesta din urmă având responsabilitatea transmiterii dreptului de utilizare a produselor software corespunzător solicitărilor."

Stabilind acest lucru, Înalta Curte a analizat, în continuare, pretinsa încălcare a prevederilor art. 122 lit. b) din O.U.G. nr. 34/2006, în forma în vigoare la momentul încheierii contractului nr. x/2011, acțiune care ar reprezenta componenta esențială a laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. (1) din C. pen. și art. 309 din C. pen., cu aplicarea art. 5 din C. pen., potrivit rechizitoriului.

În acest sens, s-a arătat că textul legal menționat instituie un drept în favoarea autorității contractante, respectiv acela de a aplica o procedură de achiziție pe bază de negociere, fără publicarea prealabilă a unui anunț de participare, în situația enumerată de prevederea legală.

În condițiile instituirii acestui drept în favoarea autorității contractante, Înalta Curte a considerat, a priori, că nu se poate reține încălcarea unei norme legale prin care îți este permis a proceda într-un anumit mod, prin care îți e instituită o prerogativă, fiind susceptibile de încălcare normele legale ce instituie obligații, sarcini, pe care inculpatul nu le-ar fi respectat. În cazul drepturilor recunoscute de lege, omisiunea ori abținerea exercitării acestora nu poate constitui temei pentru sancționarea persoanei.

Din această perspectivă, analiza contractului s-a apreciat că s-ar fi impus a fi realizată prin prisma prevederilor art. 20 alin. (1) din O.U.G. nr. 34/2006: "Autoritatea contractantă are obligația de a atribui contractul de achiziție publică prin aplicarea procedurilor de licitație deschisă sau licitație restrânsă.", acesta fiind textul legal care instituie obligații în sarcina autorității contractante.

Cum prin actul de sesizare acest text legal nu a fost indicat ca fiind încălcat de către inculpat, Înalta Curte a considerat că nu poate realiza această analiză, prevederile art. 371 din C. proc. pen. limitând judecata la faptele și persoanele arătate în actul de sesizare, acestea fiind și elementele în raport de care inculpatul este ținut a-și face apărarea.

În condițiile prevederilor art. 122 alin. (1) lit. b) din O.U.G. nr. 34/2006, în forma în vigoare la 17.08.2011 și având în vedere elementele anterior menționate, Înalta Curte a apreciat că se impune a analiza dacă acesta era aplicabil contractului nr. x/2011 și dacă a fost avut în vedere ca temei juridic la încheierea acestuia.

În acest sens s-a reținut că în rechizitoriu s-a arătat faptul că la momentul încheierii contractului menționat, pe teritoriul național nu exista o situație de exclusivitate a protecției drepturilor de autor, în condițiile în care exista un număr foarte mare de societăți autorizate ca G. reselleri pentru a comercializa licențe educaționale pe teritoriul României.

Totuși, Înalta Curte a considerat că nu poate face abstracție de prevederile acordului cadru nr. x/2009, încheiat în baza H.G. nr. 460/2009, prin care se interzicea inițierea unei proceduri de atribuire, în cazul în care autoritatea contractantă intenționa să achiziționeze produse ce fac obiectul contractului.

Reținând că licențele care fac obiectul contractului nr. x/2011 sunt identice cu cele ce sunt cuprinse în acordul cadru nr. x/2009, s-a apreciat că prevederile art. 122 lit. b) din O.U.G. nr. 34/2006 nu sunt aplicabile în cazul convenției ce a determinat prezenta cauză, devenind aplicabile prevederile art. 144 alin. (2) din același act normativ.

Ca atare, Înalta Curte a reținut faptul că prevederea legală menționată, art. 144 alin. (2) din O.U.G. nr. 34/2006, impunea încheierea contractului nr. x/2011 în modalitatea realizată, prevederile art. 122 lit. b) nefiind aplicabile, iar încălcarea acestora de către inculpat nici nu era posibilă în condițiile în care reglementau un drept în favoarea autorității contractante, excepție de la regula instituită de art. 20 alin. (1).

Totodată, s-a reținut că în rechizitoriu s-a invocat și încălcarea de către inculpat a prevederilor art. 4 alin. (6) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare.

S-a apreciat că, deși prin adresa nr. x/15.07.2011, Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale a solicitat Ministerului Finanțelor Publice să aibă în vedere la următoarea rectificare bugetară alocarea suplimentară de credite bugetare aferentă anului 2011, în sumă de 20.580.000 RON, precum și alocarea suplimentară de credite de angajament în sumă de 61.740.000 RON, necesară pentru Programul "Achiziționarea dreptului de utilizare de produse software", potrivit dispozițiilor art. 40 din O.G. nr. 10/2011 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2011 și unele măsuri financiare, publicată în Monitorul Oficial nr. 560 din data de 05.08.2011, această solicitare nu a fost aprobată, ministerul fiind autorizat "să suplimenteze creditele de angajament aferente titlului 56 "Proiecte cu finanțare din fonduri externe nerambursabile (FEN) postaderare" cu suma de 65.162 mii RON și, corespunzător, să introducă modificările în anexe".

Înalta Curte a mai reținut că această construcție logică are la bază tot distincția pe care actul de acuzare o realizează între licențele destinate instituțiilor publice și licențele educaționale, distincție pe care, pentru argumentele anterior prezentate, instanța nu a îmbrățișat-o, apreciind că nu are nici suport legal și nici tehnic.

În condițiile în care, în rechizitoriu se precizează că "din "Fișa Programului Achiziționarea dreptului de utilizare de produse software", anexă la bugetul de venituri și cheltuieli al Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, rezultă că acest program se referă la achiziționarea dreptului de utilizare de produse software prin închiriere cu opțiune de cumpărare, în numele Guvernului României, pentru instituțiile publice finanțate integral sau parțial din bugetul de stat, precum și toate instituțiile publice aflate în subordine, coordonare sau sub autoritatea acestora, astfel cum au fost definite prin H.G. nr. 460/2009", Înalta Curte a reținut că în mod evident în bugetul de stat au fost prevăzute sumele necesare pentru plata licențelor vizate de contractul nr. x/2011, aspect confirmat și de faptul că prima plată a fost realizată în cursul anului 2011, fără ca să mai existe o rectificare bugetară în acel an, care să suplimenteze fondurile ministerului.

În acest sens s-a apreciat că suma de 3.746.748 EURO (echivalentul a 16.090.034,61 RON) a fost achitată prin dispoziția de plată externă nr. x/4357/28.12.2011 și a reprezentat contravaloarea facturii nr. x/14.10.2011 emisă de C. AG către Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale.

Pe cale de consecință, nu s-a putut aprecia că la încheierea contractului nr. x/2011 inculpatul A. ar fi încălcat prevederile art. 4 alin. (6) din Legea nr. 500/2002 în forma în vigoare la acel moment.

Pentru argumentele prezentate anterior, instanța de fond, reținând că în activitatea pe care a desfășurat-o inculpatul A. referitoare la încheierea contractului nr. x/2011, în calitate de ministru al comunicațiilor și societății informaționale, cu C. AG, lider al asocierii formată din C. GmbH, D., E. și F. S.R.L., având ca obiect închirierea pe o durată de 16 luni și 13 zile

cu opțiune de cumpărare, a drepturilor neexclusive de utilizare a produselor software G. în școli, nu a încălcat prevederile legale menționate în actul de sesizare, a dispus, în temeiul art. 396 alin. (5) rap. la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I C. proc. pen., achitarea acestuia pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută și pedepsită de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. (1) C. pen. și art. 309 C. pen., cu aplicarea art. 5 C. pen.

Instanța a apreciat că nu poate dispune soluția de achitare în baza art. 16 alin. (1) lit. a) C. proc. pen., așa cum a solicitat inculpatul, în condițiile în care a reținut că acesta a semnat contractul nr. x/2011 în calitate de ministru, reprezentant al autorității contractante.

Pe de altă parte, în condițiile reținute, s-a apreciat că prin acțiunea sa inculpatul nu a încălcat prevederile legale indicate în actul de sesizare a instanței, astfel că a dispus achitarea în baza dispozițiilor legale antemenționate, fapta inculpatului nefiind una prevăzută de legea penală.

În continuare, instanța a avut în vedere și decizia Curții Constituționale nr. 405/2016, prin care a fost reconfigurată infracțiunea de abuz în serviciu, în sensul că prin sintagma "îndeplinește în mod defectuos" din cuprinsul acestora se înțelege "îndeplinește prin încălcarea legii".

Având în vedere situația de fapt reținută și argumentele prezentate anterior, Înalta Curte a reținut că fapta inculpatului nu îndeplinește condițiile de tipicitate ale infracțiunii menționate, acțiunile sale nefiind comise prin încălcarea legii și, ca atare, soluția care se impune este aceea menționată anterior.

Cu privire la acțiunea civilă alăturată laturii penale a cauzei, Înalta Curte a constatat că în cauză s-a constituit parte civilă Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale care a solicitat obligarea inculpatului A. la plata sumei de de 11.291.793,99 euro, prejudiciu pretins suferit.

De asemenea, la cererea părții civile, instanța a dispus introducerea în cauză în calitate de parte responsabilă civilmente a societății comerciale LL. (fostă C. AG), cu privire la care partea civilă solicita obligarea în solidar cu inculpatul la acoperirea prejudiciului.

Față de soluția ce a fost adoptată în privința laturii penale a cauzei, Înalta Curte, în baza art. 25 alin. (5) din C. proc. pen. a lăsat nesoluționată latura civilă a cauzei, vizând pretențiile formulate de partea civilă Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale.

B. JUDECATA ÎN APEL

I. Împotriva sentinței penale nr. 630 din 01.11.2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, secția penală în dosarul penal nr. x/2017 au formulat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și inculpatul A., cauza fiind înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători la data de 27 februarie 2019 sub nr. x/2019, primul termen fiind stabilit aleatoriu la data de 20 martie 2019.

II. Sinteza criticilor formulate

a. În motivele de apel scrise depuse la dosarul cauzei Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție a susținut că soluția de achitare a inculpatului A. sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, este netemeinică.

S-a arătat, în esență, că împrejurarea consemnată în nota de fundamentare în sensul că Acordul-cadru încheiat în baza H.G. nr. 460/2009 "permite încheierea unui contract subsecvent referitor la suplimentarea numărului de licențe ale Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, pentru școli" este necorespunzătoare adevărului deoarece dispozițiile legale antemenționate nu au reglementat dobândirea dreptului de utilizare a licențelor, ci numai a dreptului de utilizare a produselor software necesare instituțiilor publice.

Parchetul a mai susținut că soluția de achitare pronunțată în cauză este fundamentată pe concluzia inexistenței în fapt a unor încălcări a prevederilor normative menționate în rechizitoriu pentru subzistența infracțiunii de abuz, astfel cum a fost reconfigurată prin Decizia nr. 405/2016 a Curții Constituționale.

Cu privire la caracterul netemeinic al hotărârii apelate, s-a susținut că atât Hotărârea Guvernului nr. 460/2009 cât și acordul cadrul nr. x/2009 nu permiteau încheierea unui contract subsecvent și în privința licențelor educaționale, deoarece dacă situația ar fi fost contrară, ar fi trebuit ca beneficiarii ulteriori să fie menționați într-o anexă distinctă, cu condiții tehnice specifice, precum și alte limite ale prețului.

În ceea ce privește legătura cu încălcarea prevederilor O.U.G. nr. 34/2006, s-a precizat că autoritatea contractantă nu se afla în situația prevăzută de art. 122 lit. b) din ordonanța de urgență antemenționată, deoarece la acel moment erau mai mulți furnizori de licențe educaționale.

S-a mai arătat că, potrivit dispozițiilor art. 20 alin. (1) din O.U.G. nr. 34/2006 în vigoare la momentul săvârșirii faptei autoritatea contractată avea obligația de a atribui contractul de achiziție publică prin aplicarea procedurilor de licitație deschisă sau licitație restrânsă, alin. (2) al aceluiași articol prevăzând excepția că autoritatea contractantă are dreptul de a aplica celelalte proceduri prevăzute de art. 18 alin. (1), după caz, numai în circumstanțele specifice prevăzute la art. 94, art. 110 alin. (1), art. 122 sau art. 124.

Acuzarea a susținut că alături de dispozițiile art. 122 lit. b) din O.U.G. nr. 34/2006 au fost încălcate și dispozițiile art. 20 alin. (1) din același act normativ, dispoziții legale din legislația primară, ce pot fi invocate și în fața instanței de judecată, astfel că nu se poate reține o limitare a dreptului la apărare a inculpatului A. sau de o modificare a conținutului constitutiv a infracțiunii reținute în sarcina acestuia prin actul de sesizare a instanței.

S-a mai susținut că inculpatul A. a încălcat, la încheierea contractului nr. x din 17.08.2011 și dispozițiile art. 53 alin. (1) din Legea nr. 90 din 26 martie 2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, art. 20 alin. (2) și art. 22 alin. (1), alin. (2) lit. c) din Legea nr. 500 din 11.07.2002 privind finanțele publice.

În acest sens s-a arătat că la momentul săvârșirii faptei, inculpatul A., în calitate de ministru al comunicațiilor și societății informaționale, era și ordonator principal de credite. În această calitate avea obligația de a angaja cheltuieli în limita creditelor de angajament și de a utiliza creditele bugetare numai în limita prevederilor și destinațiilor aprobate, pentru cheltuieli strict legate de activitatea instituțiilor publice respective și cu respectarea dispozițiilor legale, răspunzând totodată pentru "angajarea și utilizarea cheltuielilor în limita creditelor de angajament și creditelor bugetare pe baza bunei gestiuni financiare".

De asemenea, s-a susținut că, în calitate de ministru al comunicațiilor și societății informaționale, inculpatul avea ca obligație să respecte dispozițiile art. 53 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 90/2001, art. 22 alin. (1), alin. (2) lit. c) din Legea nr. 500/2002, art. 20 alin. (1) și art. 122 lit. b) din O.U.G. nr. 34/2006 la momentul încheierii contractului de furnizare produse nr. x din 17.08.2011 cu C. AG, în calitate de lider al asocierii formată din C. Gbmh, D., E. și F. S.R.L.

b. Apelantul inculpat A., în cuprinsul motivelor scrise depuse la dosar a criticat soluția instanței de fond sub aspectul temeiului soluției de achitare, solicitând totodată respingerea acțiunii civile formulate de partea civilă Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, ca neîntemeiată, precum și ridicarea măsurii sechestrului asigurator.

În susținerea motivelor de apel a arătat că solicită achitarea pentru infracțiunea reținută în sarcina sa, în baza dispozițiilor art. 396 alin. (1) și (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. a) C. proc. pen., pentru că fapta nu există.

Astfel, referitor la contractul nr. x/17.08.2011, a arătat că acesta a fost încheiat în baza Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 34/2006, a Hotărârii de Guvern nr. 460/2009, a Acordului cadrul nr. x/12.08.2009 și a solicitării Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului nr. 1026/19.01.2011.

În continuare, a susținut că acordul cadrul de furnizare nr. x/2009 a fost încheiat în baza O.U.G. nr. 34/2006 și H.G. nr. 460/2009, în timpul mandatului ministrului MM., obiectul acestuia constând în furnizarea dreptului de utilizare de produse software prin închiriere cu opțiuni de cumpărare, pe baza acestuia urmând a fi încheiate contracte subsecvente, atâta vreme cât produsele prevăzute în acest obiect erau identice cu cele din contractele subsecvente, inclusiv în cuprinsul rechizitoriului reținându-se că noțiunile HH., BB. și II. din cuprinsul contractului de achiziții sunt identice cu noțiunile stabilite în acordul antemenționat.

În acest sens a mai arătat că MCSI era abilitată, potrivit H.G. nr. 460/2009 să încheie contractul subsecvent acordului cadrul dar și că numărul de calculatoare/severe eligibile menționate în Anexele 1 și 2 ale H.G. nr. 460/2009 în dreptul fiecărei instituții beneficiare este un număr orientativ stabilit, conform cerințelor instituțiilor respective la nivelul anului 2009, această hotărâre de guvern prevăzând posibilitatea încheierii de contract subsecvente acordului cadrul, precum și suplimentarea numărului de produse software menționate în Anexa.

De asemenea, a arătat că, deși aceste aspecte au fost reținute de instanța de fond ca argumente pentru care s-a dispus achitarea inculpatului, temeiul de drept în baza căruia s-a dispus această soluție a fost împrejurarea că fapta nu este prevăzută de legea penală, reținându-se că nu se poate dispune soluția de achitare în baza art. 16 alin. (1) lit. a) C. proc. pen., solicitată de inculpat.

În continuarea argumentației apelantul inculpat a susținut că încălcarea dispozițiilor art. 122 lit. b) din O.U.G. nr.

34/2006, respectiv a art. 4 alin. (6) din Legea nr. 500/2002 nu există, că instanța de fond a stabilit că atât participarea sa în perioada prealabilă încheierii contractului nr. x/2011, cât și semnarea acestuia reprezintă îndeplinirea unor atribuții de serviciu, cu deplina respectare a dispozițiilor legale în materie, acțiunile sale fiind licite.

S-a mai arătat că, prin soluția de achitare întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. b) din C. proc. pen., instanța a păstrat implicit caracterul ilicit al acțiunilor inculpatului, deoarece a menținut măsurile asigurătorii în vederea acoperirii eventualului prejudiciu cauzat prin încheierea contractului nr. x/2011, lăsând nesoluționată latura civilă, concluziile instanței nefiind în concordanță cu aspectele reținute în considerentele sentinței.

În cuprinsul motivelor de apel a mai arătat că la încheierea contractului antemenționat au participat mai multe persoane, nefiind un act înfăptuit doar de inculpat, acesta îndeplinindu-și atribuțiile de serviciu cu respectarea dispozițiilor legale.

III. Procedura în fața Completului de 5 Judecători

La termenul din 20 martie 2019, instanța a dat cuvântul asupra cererilor de probatorii, iar în urma deliberării, având în vedere dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. a) din C. proc. pen., respectiv dispozițiile art. 417 alin. (2) din C. proc. pen. a admis în parte proba testimonială solicitată de Ministerul Public și de apelantul intimat inculpat A. constând în raudierea martorilor O., P., Q., S. și W. În vederea administrării probatorului, astfel cum a fost încuviințat, a fost stabilit termen la data de 14 mai 2019, pentru când au fost citați martorii O., P., Q., S. și W.

La termenul din 14 mai 2019, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, având în vedere dispozițiile încheierii de ședință de la termenul de judecată din data de 20 martie 2019 a procedat la continuarea cercetării judecătorești cu audierea martorilor W., O., P., Q. sub prestare de jurământ, după ce aceștia au fost legitimați și identificați, cu respectarea dispozițiilor art. 119, art. 120, art. 121 și art. 381 din C. proc. pen., declarațiile martorilor fiind consemnate și atașate la dosarul cauzei, ulterior citirii și semnării.

În vederea continuării cercetării judecătorești cu audierea martorului S. și a apelantului intimat inculpat A., cauza a fost amânată pentru termenul din 11 iunie 2019.

La termenul din data de 11 iunie 2019, având în vedere lipsa martorului S. și solicitarea apelantului intimat inculpat A. de a fi audiat după finalizarea administrării celorlalte probe, s-a acordat termen la data de 17 septembrie 2019, pentru când s-au efectuat demersuri necesare audierii martorului prin videoconferință.

La termenul din data de 17 septembrie 2019, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători, având în vedere dispozițiile încheierii de ședință de la termenul de judecată din data de 20 martie 2019 a procedat la continuarea cercetării judecătorești cu audierea, prin videoconferință, a martorului S. sub prestare de jurământ, după ce acesta a fost legitimat și identificat, cu respectarea dispozițiilor art. 119, art. 120, art. 121 și art. 381 din C. proc. pen., declarația martorului fiind consemnată, citită acestuia de către grefierul de ședință și atașată la dosarul cauzei.

De asemenea, apărătorul apelantului intimat inculpat A. a învederat că acesta nu mai dorește să dea declarații în fața instanței de apel.

Nemaifiind alte cereri de formulat, excepții de invocat ori probatorii de administrat, Înalta Curte, Completul de 5 judecători a declarat încheiată cercetarea judecătorească și a acordat cuvântul în dezbateri. Concluziile reprezentantului Ministerului Public și ale apărătorilor aleși ai apelantului intimat inculpat A. și al intimatei părți responsabile civilmente LL. (fostă C. AG) susținute cu ocazia dezbaterilor în apel, precum și ultimul cuvânt al apelantului intimat inculpat A. au fost consemnate în detaliu în încheierea de ședință din data de 17 septembrie 2019, încheiere ce face parte integrantă din prezenta decizie, motiv pentru care nu vor mai fi reluate.

IV. Examinând hotărârea atacată prin prisma motivelor de apel invocate, cât și din oficiu, conform art. 417 din C. proc. pen. cu referire la art. 420 din C. proc. pen., prin raportare la probele administrate, atât în faza de urmărire penală, cât și în faza cercetării judecătorești în primă instanță și în apel, Completul de 5 Judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție constată că apelurile formulate de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și de apelantul inculpat A. sunt nefondate, din următoarele considerente:

Potrivit art. 371 din C. proc. pen., obiectul judecății se mărginește la faptele și la persoanele arătate în actul de sesizare al instanței, iar rolul instanței de judecată este de a soluționa cauza dedusă judecății, în conformitate cu prevederile art. 439 din C. proc. pen. Prin urmare, soluția pe care instanța o pronunță trebuie să fie în raport de faptele descrise în actul de sesizare, obiectul judecății neputând fi extins cu privire la alte aspecte invocate în cursul cercetării judecătorești.

În examenul propriu asupra cauzei, instanța supremă constată că instanța de fond, în urma administrării unui amplu

probatoriu, a reținut o situație de fapt corectă.

Prin rechizitoriul nr. x/2017 din data de 12 septembrie 2017 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului A. pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută și pedepsită de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. (1) din C. pen. și art. 309 din C. pen., cu aplicarea art. 5 din C. pen.

Instanța supremă reține că legiuitorul a incriminat în art. 297 alin. (1) din C. pen., fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice.

Totodată, dispozițiile art. 132 din Legea nr. 78/2000, reglementează forma specială a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzând, în cazul infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, limite speciale ale pedepsei.

Prin decizia Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial nr. 517 din data de 08 iulie 2016 s-a stabilit că dispozițiile din C. pen. 1969 și ale art. 297 alin. (1) din C. pen. sunt constituționale în măsura în care prin sintagma "îndeplinește în mod defectuos" din cuprinsul acestora se înțelege "îndeplinește prin încălcarea legii", instanța de contencios constituțional introducând două condiții ce trebuie îndeplinite cumulativ pentru a fi întrunite condițiile de tipicitate a laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu.

Atribuția de serviciu pe care făptuitorul o încalcă sau nu o îndeplinește trebuie să fie reglementată expres de legislația primară, respectiv prin legi, ordonanțe și ordonanțe de urgență ale guvernului, fiind, astfel, excluse din sfera actelor abuzive, în înțelesul legii penale, acele comportamente ale funcționarului public care sunt interzise prin acte infralegale sau acte interne ale angajatorului.

Așadar, orice acuzație având ca obiect o faptă, despre care se pretinde că a nesocotit îndatoririle de serviciu, va putea angaja răspunderea penală a subiectului activ numai dacă nerespectarea respectivelor atribuții a avut loc prin încălcarea legii, în accepțiunea stabilită de Curtea Constituțională în cuprinsul deciziei nr. 405/15.06.2016.

Completul de 5 Judecători al instanței supreme constată că, prin actul de sesizare, s-a reținut că activitatea desfășurată de inculpatul A. realizează elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută și pedepsită de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. (1) din C. pen. și art. 309 din C. pen., cu aplicarea art. 5 din C. pen., constând în aceea că inculpatul, în calitate de ministru al comunicațiilor și societății informaționale, fără a organiza o licitație publică, încălcând dispozițiile art. 122 lit. b) din O.U.G. nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, a încheiat cu C. AG, în calitate de lider al asocierii formată din C. GmbH, D., E. și F. S.R.L., contractul de furnizare produse nr. x/17.08.2011, având ca obiect închirierea pe o durată de 16 luni și 13 zile cu opțiune de cumpărare, a drepturilor neexclusive de utilizare a produselor software G. în școli, deși Acordul-cadru de furnizare nr. x/12.08.2009 nu permitea încheierea unui astfel de contract subsecvent, cauzând în acest mod, un prejudiciu în cuantum de 11.291.7893,99 Euro repercutat în patrimoniul Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale, cât și un folos patrimonial necuvenit, în același cuantum, în favoarea C. AG.

Acestea sunt coordonatele în care urmează a fi analizate, în continuare, apelurile formulate în cauză.

IV.1. Prin apelul formulat, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție a criticat sentința nr. 630 din data de 01 noiembrie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, secția penală pentru netemeinicie, procurorul criticând achitarea inculpatului A. pentru infracțiunea reținută în sarcina acestuia.

Astfel cum s-a arătat în cele precedente, susținând netemeinicia sentinței apelate, s-a arătat, în esență că "soluția este fundamentată pe concluzia inexistenței în fapt a unor încălcări a prevederilor normative pentru subzistența infracțiunii de abuz, astfel cum a fost reconfigurată prin decizia nr. 405/2016 a Curții Constituționale".

De asemenea, criticile au vizat și împrejurarea că "nu au fost analizate prevederile acordului cadru nr. x/2009 și nici pe cele ale art. 22 alin. (1) din Legea nr. 500/2002, deoarece, în calitate de ministru al comunicațiilor și societății informaționale, inculpatul era ordonator principale de credite".

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată nefondate toate aceste critici, reținând că situația de fapt stabilită de instanța de fond este în totală concordanță cu probatoriul administrat atât în cursul urmăririi penale cât și al cercetării judecătorești, nefiind infirmată de cel administrat în prezenta cale de atac, motiv pentru care expunerea detaliată a

situației de fapt nu va mai fi reluată, această posibilitatea fiind conferită de practica Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia poate constitui motivare preluarea motivelor instanței inferioare (cauza Helle împotriva Finlandei).

În examinarea criticilor formulate de parchet, Completul de 5 Judecători, reține că potrivit art. 1 din C. pen., scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Pentru asigurarea respectării prezumției de nevinovăție, astfel încât să nu poată fi răsturnată cu ușurință legiuitorul a instituit standardul probei mai presus de orice dubiu rezonabil, menit să limiteze principiul liberei aprecieri a probelor și să ofere o protecție efectivă acuzatului împotriva unei condamnări arbitrare.

Astfel, pentru a servi drept temei pentru pronunțarea unei hotărâri judecătorești, probele strânse în cursul urmăririi penale și invocate în rechizitoriu trebuie verificate în cursul cercetării judecătorești în mod nemijlocit, oral, contradictoriu și în ședință publică. Numai după verificarea acestor probe cu respectarea principiilor oralității, nemijlocirii, contradictorialității, publicității și după administrarea din oficiu, sau la cererea părților, a oricăror altor probe necesare aflării adevărului, instanța poate să pronunțe o hotărâre temeinică.

Având în vedere aceste argumente teoretice, văzând criticile formulate de parchet, instanța de apel, în virtutea efectului devolutiv al căii de atac promovate, reexaminând atât probele administrate nemijlocit în fața sa, cât și pe cele administrate în cursul urmăririi penale și la instanța de fond reține următoarele:

Prin actul de sesizare a instanței s-a reținut, în sarcina inculpatului A. că, în calitate de ministru al comunicațiilor și societății informaționale, în perioada septembrie 2010- februarie 2012, a încheiat cu C. AG, în calitate de lider a asocierii formată din C. GmbH, D., E. și F. S.R.L., contractul de furnizare produse nr. x din 17.08.2011, având ca obiect închirierea pe o durată de 16 luni și 13 zile cu opțiune de cumpărare, a drepturilor neexclusive de utilizare a produselor software G. în școli, fără organizarea unei licitații publice și fără aprobarea printr-un act normativ a creditelor de angajament necesare, fapta întrunind elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută și pedepsită de art. 132 din Legea nr. 78/2000, raportat la art. 297 alin. (1) din C. pen. și art. 309 din C. pen. cu aplicarea art. 5 din C. pen.

În contextul concret al cauzei, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători constată că prima instanță a făcut un examen amplu al materialului probator în raport cu împrejurările factice, pe care le-a prezentat detaliat, valorificând coroborat toate mijloacele de probă administrate în cursul procesului penal, nefiind însă, infirmată prezumția de nevinovăție.

Astfel, pentru susținerea acuzației de abuz în serviciu în formă calificată, trebuie dovedite, din punct de vedere obiectiv conduita proprie persoanei acuzate în legătură cu prejudiciul, conduita proprie persoanei acuzate în legătură cu actele de serviciu- îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu, realizarea unui act contract acestor îndatoriri și legătura dintre prejudiciul produs și atribuțiile de serviciu, respectiv cuantumul acestuia (decizia penală nr. 216/2017 a ÎCCJ).

Prin rechizitoriu s-a reținut că dispozițiile legale presupus a fi încălcate de inculpatul A. sunt art. 122 lit. b) din O.U.G. nr. 34/2006, (în vigoare în perioada de referință), H.G. nr. 460/2009 și acordul cadrul nr. x/2009.

Potrivit art. 122 lit. b) din O.U.G. nr. 34/2006, în forma în vigoare la data la care se reține că inculpatul a săvârșit faptele deduse judecății "Autoritatea contractantă are dreptul de a aplica procedura de negociere fără publicarea prealabilă a unui anunț de participare numai în următoarele cazuri: ... b) atunci când din motive tehnice, artistice ori pentru motive legate de protecția unor drepturi de exclusivitate, contractul de achiziție publică poate fi atribuit numai unui anumit operator economic", dând autorității contractante, posibilitatea de a aplica o procedură de achiziție pe bază de negociere, fără publicarea prealabilă a unui anunț de participare, în situația enumerată de prevederea legală.

Referitor la criticile vizând situația de fapt, instanța supremă constată, așa cum reiese din amplul material probator administrat că activitatea infracțională reținută în sarcina inculpatului A. este plasată în contextul necesității încheierii contractului de furnizare produse nr. x/17.08.2011, ca urmare a faptului că la data de 30.11.2009 dreptul de utilizare a produselor software destinate unităților de învățământ distribuite prin intermediul Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului încetase.

Circumstanțele în care s-au realizat presupusele fapte de abuz săvârșite de inculpatul A., în calitatea sa de ministru al comunicațiilor și societății informaționale, de încheiere a contractului de furnizare antemenționat, precum și implicarea

inculpatului în aceste activități au fost analizate și stabilite de instanța de fond în conformitate cu împrejurările ce rezultă din probatoriu, temeinic evaluat prin sentință.

Contrar celor susținute de parchet se constată că instanța de fond a analizat în detaliu presupusa acțiune premergătoare semnării de către inculpatul A. a contractului nr. x/2011, reținând o stare de fapt ce a rezultat din analiza și coroborarea mijloacelor de probă administrate atât în cursul urmăririi penale cât și al cercetării judecătorești, constând în declarațiile inculpatului, ale martorilor, și înscrisurile depuse.

Astfel, din examinarea înscrisurilor aflate la dosar reiese că aferent perioadei 2004-2009, prin hotărâri de guvern s-a stabilit pentru produsele software livrate de G. existența a două categorii de licențe - cele destinate instituțiilor publice și cele destinate unităților de învățământ, efectele acestor hotărâri de guvern încetând la data împlinirii termenului contractual, respectiv la data de 30.11.2009.

Ulterior, a fost adoptată Hotărârea de Guvern nr. 460 la 15 aprilie 2009, prin care a fost atribuită Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale atribuția de a desfășura procedura de atribuire în vederea încheierii unui acord- cadru multianual, valabil în perioada 2009-2012, pentru achiziția dreptului de utilizare de produse software prin închiriere cu opțiune de cumpărare.

De asemenea, urmare adoptării acesteia a fost organizată o licitație publică câștigată de C. AG, fiind urmată de încheierea acordului-cadru nr. x/12.08.2009 care stabilea ca atribuirea contractelor subsecvente să fie realizată în baza prețurilor unitare din oferta financiară declarată câștigătoare și în limita necesităților autorității contractante.

Totodată, G. S.R.L. a comunicat, prin adresa înregistrată la cabinetul ministrului sub nr. x/2011, că vechiul contract de licențiere a expirat la data de 30 noiembrie 2009, iar licențele respective sunt folosite în afara cadrului legal, în cuprinsul adresei fiind transmise și oferta de preț. Aceeași adresă a fost înaintată și Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, ulterior fiind demarată o corespondență între cele două ministere, care s-a încheiat prin semnarea contractului de furnizare produse nr. x/2011 ce face obiectul acuzațiilor în cauza de față.

Concret, prin Hotărârea de Guvern nr. 1473 din 11 decembrie 2003 pentru atribuirea competenței Secretariatului General al Guvernului de a semna contractul-cadru de licențiere referitor la produsele G., publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 912 din 19 decembrie 2003 s-a atribuit, conform art. 1 alin. (1) "Secretariatului General al Guvernului competența de a semna cu AA. Austria, partenerul european al G., contractul cadru de licențiere privitor la produsele G. utilizate în administrația publică centrală, cu avizul prealabil al Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației."

Subsecvent acestei hotărâri de guvern au fost adoptate alte două acte normative:

- Hotărârea de Guvern nr. 470 din 01 aprilie 2004 pentru atribuirea competenței Secretariatului General al Guvernului de a semna contractul comercial de închiriere de licențe referitor la produsele G., publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 320 din 13 aprilie 2004, în baza căruia s-a aprobat încheierea contractului comercial privind licențele destinate instituțiilor publice. La art. 1 alin. (1) al actului normativ antemenționat se statuează "se aprobă încheierea între Guvernul României și AA. Austria a contractului comercial de închiriere de licențe referitor la produsele G., în forma prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre", pentru ca la în alin. (2) al art. 3 să se menționeze faptul că "instituțiile publice beneficiare" urmau să primească kit-urile de instalare;

- Hotărârea de Guvern nr. 1778 din 21 octombrie 2004 pentru atribuirea competenței Secretariatului General al Guvernului de a semna extinderea contractului comercial de închiriere de licențe, încheiat la data de 15 aprilie 2004, pentru produsele educaționale G., publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 1011 din 02 noiembrie 2004, prin care a fost extinsă încheierea contractului comercial la "licențe educaționale". Astfel, art. 1 alin. (1) prevede că "se aprobă extinderea contractului comercial de închiriere de licențe, încheiat la data de 15 aprilie 2004 între Guvernul României și AA. și pentru produsele educaționale G., conform anexei nr. 1".

În baza acestor acte normative a fost încheiat contractul comercial de închiriere de licențe nr. x din data de 15 aprilie 2004 și actul adițional nr. x din data de 02 noiembrie 2004.

Prin Hotărârea de Guvern nr. 199 din data de 27 februarie 2008 privind preluarea de către Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației a competențelor Secretariatului General al Guvernului, aferente contractului comercial de închiriere de licențe referitor la produsele G., încheiat la data de 15 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 154 din 28 februarie 2004 s-a hotărât preluarea contractului nr. xRO din 2004 de către MCSI, în cuprinsul actului normativ fiind făcute referiri la ambele categorii de licențe, art. 1 statuând că "se aprobă preluarea de către Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației a competențelor Secretariatului General al Guvernului, aferente contractului

comercial de închiriere de licențe referitor la produsele G., încheiat la data de 15 aprilie 2004, dintre Guvernul României și G.".

Ulterior, s-a renunțat la disocierea categoriilor de licențe, sintagma folosită fiind de "produse software" și au fost unificate sub această denumire, prin Hotărârea de Guvern nr. 460 din 15 aprilie 2009 prin care s-a a probat încheierea unui acord-cadru în perioada 2009-2012. Astfel, H.G. nr. 460/2009 pentru atribuirea competenței Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale de a desfășura procedura de licitație deschisă, licitație restrânsă sau negociere cu publicare prealabilă a unui anunț de participare, după caz, în vederea încheierii unui acord-cadru ce era ca obiect achiziția dreptului de utilizare de produse software prin închiriere cu opțiune de cumpărare, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 277 din 28 aprilie 2009, la alin. (1) al art. 1 din actul normativ statuând -"Se aprobă desfășurarea procedurii procedurii de licitație deschisă, licitație restrânsă sau negociere cu publicare prealabilă a unui anunț de participare, după caz, în vederea încheierii unui acord-cadru multianual pe perioada 2009-2012 pentru achiziția dreptului de utilizare de produse software prin închiriere cu opțiune de cumpărare, astfel cum sunt acestea prevăzute în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, și care sunt necesare instituțiilor publice beneficiare."-

În baza acestui act normativ, H.G. nr. 460/2009, a fost organizată licitația deschisă la data de 22 mai 2009, câștigată de C. AG și a fost încheiat acordul cadru de furnizare nr. x din 12 august 2009 având ca obiect furnizarea dreptului de utilizare de produse software prin închiriere cu opțiune de cumpărare.

Subsecvent au fost încheiate două contracte:

- contractul nr. x din 09 septembrie 2009 privind licențe în instituțiile publice și
- contractul nr. x din 17 august 2011 privind licențe educaționale.

Referitor la acuzația adusă inculpatului, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători reține că potrivit art. 4 alin. (2) din Hotărârea de Guvern nr. 460/2009 "în funcție de existența sumelor în buget, Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale va declanșa procedura de încheiere a unui contract subsecvent", astfel încât, încheierea contractului nr. x din 17 august 2011 nu putea avea loc decât cu societatea declarată câștigătoare a licitației organizată în baza actului normativ și semnatară a contractului cadru nr. x din 12 august 2009, iar nu prin organizarea unei noi licitații, fiind aplicabile dispozițiile art. 122 din Ordonanța de Guvern nr. 34/2006.

În aceste condiții, în acord cu argumentele expuse de prima instanță și constatând totodată inexistența unor deosebiri tehnice între produsele software care au format obiectul contractelor, Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul de 5 Judecători reține că, deși implicarea inculpatului A. în procedurile aferente achiziției licențelor este dincolo de orice îndoială nu a putut fi identificată o încălcare a vreunei obligații prescrise de lege în sarcina acestuia.

Probele administrate în etapa apelului nu au fost de natură să modifice situația de fapt reținută de instanța de fond, nefiind identificate motive care să conducă la infirmarea argumentelor de fapt și de drept expuse în partea expozitivă a hotărârii apelate.

Instanța de apel mai reține că probatoriul cu înscrisuri deși, în mare parte, a fost administrat în cursul urmăririi penale, este apt a susține argumentația instanței de fond că implicarea inculpatului în toată procedura prealabilă încheierii contractului menționat nu poate avea o conotație penală, fiind doar exercitarea atribuțiilor date prin lege acestuia, în funcția deținută la acel moment, fără a se putea reține existența unor elemente de tipicitate a infracțiunii reținute în sarcina acestuia, această probă coroborându-se cu declarațiile inculpatului și a martorilor.

În privința probei testimoniale administrate în calea de atac a apelului, se reține că martora Q.- șef serviciu juridic în cadrul Direcției Juridice și Resurse Umane din cadrul MCSI la momentul semnării contractului nr. x/2011, a relatat că antemențioatul contract i-a fost adus la semnat de consilierul inculpatului A., N., care i-a atras atenția că este unul important, că ulterior l-a comparat cu acordul cadru nr. x/2009 și a observat că erau similare. A mai relatat faptul că nu a fost consultată în legătură cu conținutul acestuia și nici nu a fost constituită o echipă de specialiști la nivelul ministerului pentru a se ocupa de aspectele premergătoare încheierii contractului, din declarația dată de acesta în fața instanței de apel reieșind interesul manifestat de inculpatul A. cu privire la derularea procedurilor aferente încheierii contractului nr. x/2011.

Declarația martorei Q. se coroborează cu cea a martorei O. care a declarat că în vara anului 2011 N., consilierul ministrului A. i-a prezentat o notă care viza și aspecte de buget și i-a cerut părerea cu privire la formularea conținutului. De asemenea, că nu are cunoștință de existența la nivelul ministerului a unei echipe de specialiști care să se fi ocupat de aspectele premergătoare încheierii contractului nr. x/2011.

Nu în ultimul rând, martora NN., care în perioada de referință ocupa funcția de consilier pentru afaceri europene în cadrul MCSI, a relatat următoarele: mi-a fost prezentată de procuror o adresă emisă de G. și care purta viza Secretarului General al MCSI, domnul X., în sensul comunicării unei copii către mine în vederea arhivării (...). Nu îmi amintesc ca la nivelul MCSI să fi funcționat o echipă mixtă care să se ocupe de aspectele anterioare încheierii contractului nr. x/2011.

Relevantă în contextul celor ce preced prezintă și declarația martorului S., audiat prin videoconferință la termenul din data de 17 septembrie 2019, care a arătat că în anul 2009 s-a încheiat un contract cadru cu privire la utilizarea unor licențe normale care erau folosite la nivel guvernamental, respectiv la administrația publică centrală și nu acoperea licențele folosite în unitățile de învățământ. Acesta a fost motivul pentru care încă din anul 2009 s-a purtat o corespondență cu autoritățile abilitate din România. Ca urmare a acestor demersuri, în cursul anului 2011 s-a încheiat un contract subsecvent, care viza utilizarea licențelor educaționale în cadrul unităților de învățământ (...) atât contractul cadru cât și contractul subsecvent s-au încheiat între C. și MCSI, ultimul dintre aceste contracte fiind semnat de către inculpatul A. Martorul a mai precizat și faptul că, din punct de vedere tehnic nu era nicio diferență între licențele normale și cele educaționale, cele din urmă putând fi folosite doar în instituțiile de învățământ, deoarece erau oferite la un preț mai mic.

În acest context se reține că simpla existență a unei funcții și totodată interesul manifestat de inculpatul A. în procedura premergătoare încheierii contractului nr. x/2011 nu sunt suficiente pentru a fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată.

Similar primei instanțe, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători apreciază că implicarea inculpatului în toată procedura prealabilă încheierii contractului menționat anterior nu poate avea o conotație penală, fiind doar exercitarea atribuțiilor ce îi erau conferite prin lege acestuia în funcția publică pe care o ocupa, fără a se putea reține existența unor elemente de natură obiectivă sau subiectivă care să justifice reținerea unui demers contrar legii al acestuia.

În acest context se reține că obiectul juridic special al infracțiunii de abuz în serviciu îl constituie relațiile sociale ale căror formare desfășurare și dezvoltare nu ar fi posibile fără asigurarea bunului mers al activității persoanelor juridice de drept public sau privat și apărarea drepturilor sau intereselor legitime ale persoanelor fizice împotriva abuzurilor funcționarului public.

Elementul material al laturii obiective consta alternativ dintr-o inacțiune sau dintr-o acțiune respectiv din neîndeplinirea unui act ori îndeplinirea unui act în mod defectuos, prin act în sensul art. 297 din C. pen. înțelegându-se acea operație care trebuie efectuată de funcționarul public în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Prin acțiuni în modalitatea variantei tip forma de bază a subiectului activ în cadrul atribuțiilor de serviciu îndeplinește un act în mod defectuos iar prin inacțiuni același subiect activ nu îndeplinește un act cauzând o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau juridice.

Prin interes legitim în sensul normei de incriminare se înțelege acea dorință, preocupare a persoanei fizice sau juridice de a obține un anumit avantaj, profit, folos.

Prin termenul vătămare în sensul folosit în dispozițiile art. 297 se înțelege acea afectare, lezare fizică, psihică ori materială pentru persoana fizică și materială pentru persoana juridică.

Cerința esențială pentru existența elementului material al infracțiunii de abuz în serviciu o reprezintă necesitatea ca fapta să fie comisă de un funcționar public în exercitarea atribuțiilor de serviciu, urmarea imediată constând în crearea unei pagube sau vătămări a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau juridice.

Pentru existența infracțiunii, subiectul activ trebuie să acționeze cu intenție directă sau indirectă.

Or, așa cum s-a arătat anterior, includerea licențelor educaționale în produsele software ce au format obiectul Hotărârii de Guvern nr. 460/2009 și al contractului cadru nr. x/2009, precum și inexistența unor deosebiri de ordin tehnic față de categoria licențelor destinate instituțiilor publice conduc la concluzia că dispozițiile art. 122 lit. b) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 34/2006 erau aplicabile în cauză și astfel, autoritatea contractantă avea dreptul de a aplica procedura de achiziție pe bază de negociere fără publicarea prealabilă a unui anunț de participare.

Contrar celor susținute de parchet în motivele de apel, se constată, în urma analizării dispozițiilor legale a căror încălcare se invocă și a probatoriului administrat în apel, că există identitate tehnică între produsele software ce au făcut obiectul contractului cadru nr. x/2009, încheiat în baza Hotărârii de Guvern nr. 460/2009 și cele ce au făcut obiectul contractului nr. x.

Această identitate reiese din cuprinsul anexei 3 a contractului de furnizare care prevede: "noțiunile de HH., BB. și II. sunt identice și au în componență următoarele produse: CC., G., G., JJ., FF., KK.), din clasificarea realizată prin Hotărârea de Guvern nr. 1778/2004, prin care a fost aprobată extinderea contractului comerciale de închiriere licențe încheiat la data de 15.04.2004, prin Hotărârea de Guvern nr. 460/2009, în cuprinsul căreia nu se mai realizează distincția licențelor în funcție de beneficiar, invocată de parchet, fiind confirmată și de martorul S., audiat la termenul din data de 17 septembrie 2019.

Astfel, pentru aceste argumente prevederile art. 122 lit. b) din O.U.G. nr. 34/2006 nu erau aplicabile contractului nr. x/2011, neexistând distincția invocată în actul de acuzare între licențele destinate instituțiilor publice și licențele educaționale.

Referitor la motivul de apel referitor la încălcarea dispozițiilor art. 4 alin. (6) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora "în vederea realizării acțiunilor multianuale ordonatorii de credite încheie angajamente legale, în limita creditelor de angajament aprobate prin buget pentru anul bugetar respectiv", instanța de control reține că prin adresa nr. x/15.07.2011, Ministerul Comunicațiilor și Societății Informaționale a solicitat Ministerului Finanțelor Publice să aibă în vedere la următoarea rectificare bugetară alocarea suplimentară de credite bugetare aferentă anului 2011, solicitare ce a fost respinsă, însă și pentru această susținere s-a avut în vedere tot lipsa de identitate între licențele educaționale și licențele destinate instituțiilor publice, astfel că argumentele avute în vedere de instanța de apel în analiza încălcării dispozițiilor art. 122 din O.U.G. nr. 34/2006 vor fi reținute și în această situație.

În raport cu cele menționate anterior Înalta Curte, Completul de 5 Judecători consideră că fapta inculpatului A., astfel cum a fost descrisă în rechizitoriu, nu întrunește elementele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu, nefiind identificată în sarcina inculpatului îndeplinirea/neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă a unei atribuții de serviciu prin încălcarea vreunei obligații prevăzute de lege în sensul art. 297 din C. pen., astfel cum a fost reconfigurat prin decizia nr. 405 din 2016 a Curții Constituționale.

IV.2. Asupra apelului declarat de inculpatul A.

Prin motivele de apel apărarea inculpatului a criticat temeiul soluției de achitare, solicitând pronunțarea unei soluții în baza dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. a) din C. proc. pen.

În acest sens, s-a susținut că instanța de fond, când a dispus achitarea inculpatului în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din C. proc. pen. a păstrat implicit caracterul ilicit al acțiunilor inculpatului, deoarece a menținut măsurile asigurătorii în vederea acoperirii eventualului prejudiciu cauzat prin încheierea contractului nr. x/2011, lăsând nesoluționată acțiunea civilă.

În dezvoltarea motivelor de apel s-a învederat, în esență că dispozitivul sentinței apelate nu este în concordanță cu considerentele acesteia.

Instanța de control evidențiază faptul că dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. a) și art. 16 alin. (1) lit. b) din C. proc. pen. vizează situații distincte.

Astfel, primul caz de achitare se aplică în situația în care, în urma analizei materialului probator, se stabilește cu certitudine că fapta ce formează obiectul acuzații penale nu există în materialitatea ei, deci nu a fost comisă de nicio persoană. Cazul de achitare prevăzut de art. 16 alin. (1) lit. b) din C. proc. pen. se dispune atunci când se constată că fapta, în materialitatea ei a fost comisă, dar nu este prevăzută de legea penală sau nu îndeplinește elementele constitutive ale unei infracțiuni nefiind săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege.

Înalta Curte, Completul de 5 Judecători constată că probatoriul administrat în cauză infirmă categoric apărările formulate de inculpat, instanța de apel reținând că faptele există, în condițiile în care inculpatul A., în calitatea sa de ministru al comunicațiilor și societății informaționale a întreprins activități referitoare la încheierea contractului nr. x/2011 cu C. AG, având ca obiect închirierea pe o durată de 16 luni și 13 zile cu opțiune de cumpărare a drepturilor neexclusive de utilizare a produselor software G. în școli.

Existența faptelor este confirmată de martorul S. care, în declarațiile date în cursul procesului penal a precizat că, după numirea inculpatului A. în funcția de Ministru al MCSI s-a comunicat către S.C. G. intenția încheierii unui asemenea contract.

De asemenea, existența faptelor este confirmată și de martorul W., care în fața instanței de apel a relatat următoarele:

"În calitate de prim-ministru al Guvernului României am luat cunoștință de necesitatea încheierii unui contract de închiriere a licențelor educaționale în unitățile de învățământ preuniversitar în prima parte a anului 2011, când ministrul comunicațiilor și societății informaționale, în speță inculpatul A., în baza solicitării Ministerului Educației a supus atenției Guvernului o notă pentru licență educaționale utilizate școli, având în vedere imposibilitatea folosirii acestora în sistemul de învățământ, întrucât expirase termenul de valabilitate al contractelor anterioare. (...) atât ministrul MCSI cât și ministrul educației au mai ridicat verbală, în anumite ședințe, această problemă".

În acest sens, în declarația dată în fața instanței de fond, inculpatul A. a menționat următoarele:

"(...) Am luat cunoștință de contractul nr. x abia în 17 august 2011, la data semnării. Semnarea s-a realizat în biroul meu, în prezența numitului X. (...)

La momentul în care am semnat acest contract am avut convingerea că urmare a expertizei celor care au făcut anexele și au semnat acest contract.

(...) contractul cadru 32 există un articol patru care impune restricții pentru minister în situația în care trebuie să achiziționeze aceleași produse iar contractul 108 în anexa trei spune că se achiziționează aceleași produse sub semnătură G."

În acest context susținerile inculpatului din cadrul motivelor de apel în sensul că faptele pentru care a fost trimis în judecată nu există sunt neîntemeiate în condițiile în care astfel cum rezultă din materialul probator administrat în cauză este de necontestat aspectul că faptele există, însă acestea nu întrunesc elementele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu, astfel încât nu sunt de natură să atragă răspunderea penală.

Cu privire la criticile formulate de inculpatul A. referitoare la soluționarea laturii civile, se reține că potrivit dispozițiilor art. 25 din C. proc. pen., instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal, respectiv în cazul achitării inculpatului și cel al încetării procesului penal, conform art. 16 alin. (19 lit. b) teza I, lit. e), f), g), i) și j) din C. proc. pen.

În raport cu aceste considerente, Înalta Curte, Completul de 5 Judecători consideră că apelul inculpatului A. este nefondat, urmând a fi respins ca atare.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Respinge, ca nefondate, apelurile formulate de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și de apelantul inculpat A. împotriva sentinței penale nr. 630 din data de 01 noiembrie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, secția penală în dosarul nr. x/2017.

În baza art. 275 alin. (2) din C. proc. pen. obligă apelantul inculpatul A. la plata sumei de 500 RON, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În baza art. 275 alin. (3) din C. proc. pen., cheltuielile judiciare ocazionate cu soluționarea apelului formulat de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 24 septembrie 2019.